ANUL X. No. 1144 — 6 PAGINI 6 LEI — Vineri 9 Decembrie 1932

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe șase luni 500
Telefon redacție: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI și VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREȘTI.
Directori: E. EMILIAN și E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administrație : 325/34 —325/35.
Telefon provincie : 77/65.

De unde sare epurele

A izbucnit zilele acestea la Federație o mică revoluție.

Micile revoluții la Federație sunt dela un timp mai obișnuite decât ploaia la equator sau decât Titel la banchetele Rombolului. Ultima revoluție însă a fost provocată de o notiță atât de inofensivă și s'a manifestat în condiții atât de păguboase pentru prestigiul unora din membrii Biroului federal, încât ar fi nedrept să n'o subliniem.

Chiar dacă depe urma acestui «intermezzo» n'am rămâne decât cu o modificare a părerii pe care o aveam despre perspicacitatea câtorva oficiali — din cei mai des citați — și firește cu zâmbetul pe care ți-l impune o gafă din cele mai distractive.

Iată notița care a reușit să provoace panică în liniștea de veacuri a pasajului Imobiliara în care numai scandalurile dela Mercur turburau până acum câteva luni liniștea porțiunei dintre «Societatea Amicii orbilor» și «Doctorul Bakk, boli nervoase și de femei».

Notița a apărut în «Gazeta» de Luni, și pentru a nu provoca noui leșinuri prin reproducerea ei în întregime, o rezumăm: **«Este vorba ca în afară de ședința obișnuită de Luni, Biroul Federal să țină Marți o ședință extraordinară. Ședința aceasta — se zice — ar urma să fie prezidată de d. Leucuția și în cursul ei — în urma unor anumite explicații cari se vor produce — este probabil ca un foarte important membru al Biroului să demisioneze».**

Simplu, informativ, și cu toate rezervele necesare.

Biroul federal nu s'a întrunit Marți. Ședința extraordinară care ni se anunțase nu s'a ținut. Și firește — neîntrunindu-se Biroul și neținându-se ședință — n'a prezidat d. Leucuția, nu s'au produs nici un fel de explicații și n'a demisionat nimeni.

Ar fi fost logic ca lipsa noastră de precizări combinată cu rezervele pe cari le făcusem și cu faptul că evenimentele ne-au justificat lipsa de încredere cu care primisem informațiile asupra ședinței de Marți a Biroului federal, să opească lucrurile aici.

Și totuși — faptul că notița noastră accentuase că e vorba de demisia unui FOARTE IMPORTANT membru al Biroului, a anulat considerentele de mai sus, a asfixiat logica câtorva federali și a ambalat o adevărată revoluție de vanitate și de gafe.

Telefonul «Gazetei» a zbârnâit de câteva ori, sub presiunea smuncelilor unui «distins» Socrate al destinelor noastre foot-ballistice:

— «Allo. «Gazeta Sporturilor?»

— «Da.»

— «Aici este... Aș vrea să știu de unde știți că era vorba să demisionez?

— «Dar...».

— «Cum dar? N'ați afirmat că e vorba de demisia unui FOARTE IMPORTANT membru al Biroului? Ați făcut deci aluzie la mine».

In tramwai, un alt Socrate sportiv, grăbit să nu piardă un bilet de corespondență, abia a avut timp să ne apostrofeze:

— «V'ați cam grăbit cu informația asupra demisiei mele. Nu demisionez decât săptămâna viitoare».

Iar un al treilea (firește) tot «FOARTE IMPORTANT» membru al Biroului, și-a combinat o mină de ginere mort și și-a ciripit în pauza matchului C. F. R. — Macabi, nedumerirea:

— «Cum dracu ați aflat că demisionez, că nu i-am spus nici nevestei-mi?»

Până la ora când închidem ediția, nu s'a mai revoltat nici-un alt «FOARTE IMPORTANT» membru al Biroului, de unde știm că era vorba să demisioneze. Poate că nu și-au amintit.

Chestia asta însă cu «foarte important membru» la care au răspuns de-odată fără să fie vizați mai multe somități, ne-a amintit o anecdotă pe care d. Al. O. Teodoreanu a plasat-o acum câteva zile în cadrul unei conferințe la Teatrul Național din Iași, și pe care o transcriem din «Adevărul literar»:

«Aveam un amic care de câte ori intra în apă la Strand avea obicei să strige:

— «Să iasă prostul din bae!»

Toată lumea râdea, dar nimeni nu se grăbea să părăsească apa. Intr'o zi însă, un domn foarte corpolent, spre uimirea și hazul întregei asistențe, s'a supărat teribil, replicând răstit:

— «Da' ce eu n'am plătit?»

GEORGE FULGA

ROMANIA SE INSCRIE IN CAMPIONATUL MONDIAL DE FOOT-BALL

Luni seara, Biroul federal a hotărât înscrierea României la campionatul mondial de foot-ball din 1934.

Știrea este de două ori interesantă. Intâi prin importanța pe care o are înscrierea noastră într'o probă ca aceia care se va disputa în 1934 în Italia, și al doilea printr'o coincidență pe care o provoacă.

La campionatul dela Montevideo, prima țară care și-a dat adeziunea a fost Olanda și aproape imediat după înscrierea Olandei a urmat adeziunea noastră.

La noul campionat mondial, primul înscris a fost tot Olanda. Iar adeziunea noastră urmează aproape la acelaș interval ca acum doi ani.

Rămâne de văzut acum dacă vom avea aceiaș plăcută coincidență și în privința rezultatelor, de oarece în forma actuală a echipei noastre naționale toate rezervele sunt justificate.

Printre picături

Un cotidian de dimineață cu rubrică sportivă adaugă, la sfârșitul cronicei matchului Austria—Anglia, că «muzica a intonat imnul regal austriac».

Omite să mai adauge — lucruri pe cari noi le-am aflat pe cale particulară — că muzica (aceiași de mai sus) a intonat și imnul republican englez (Gode save the King) și că la match a asistat și prințul moștenitor al tronului austriac.

*

Se zice că d. Nae Lucescu, emeritul conducător al echipei din Obor, în urma formidabilei forme arătate în «matchul cel mare» de interul-dreapta Jack din echipa Angliei, intenționează achiziționarea echipierului insular. In vederea acestei achiziționări, Steinbach va pleca în curând în Anglia.

*

Și fiindcă veni vorba de Steinbach. In urma victoriei Angliei, antrenorul echipei din Obor s'a hotărît pentru țara Albionului. Și pentru frumoasa figură arătată de glorioșii învinși, se va opri câteva zile și la Viena.

A tout seigneur...

*

Eri dimineață d. Ionel Popescu, avec ses poulains, *ne-a părăsit cu destinația Berlin, Paris, etc., etc. Printre numeroșii prieteni cari au ținut să-l salute în gară, l'am remarcat și pe maestrul Alexandrescu care cu ochii înlăcrimați s'a întreținut tot timpul cu d. Popescu, în limba lui Molière.*

*

Unirea Tricolor a învins C. F. R.-eul cu 4—3. Identic scorul cu care Anglia a învins Austria. Coincidența asta, eu n'am băgat'o de seamă. Se prea poate ca nici dv. D-l Nae Lucescu însă cu spiritul său de observație, a sesizat imediat coincidența și mi-a anunțat'o telefonic.

SIMION BUZNEA

VA FI REALITATE SPORTUL UNIVERSITAR?

O rezoluție interesantă a congresului studențesc dela Brașov. O anchetă a ziarului nostru printre profesorii universitari

Problema sportului universitar n'a fost niciodată de actualitate în țara noastră, pentru simplul motiv că n'a avut cine s'o agite și cu atât mai puțin cine s'o deslege. In angrenajul atât de defectuos organizat al vieții noastre sociale, o astfel de problemă nu și-a putut face niciodată loc pentru a străbate la lumina unei discuții publice din care să rezulte o hotărâre sau un început de soluție practică. La noi, diletantismul ținut în stimă în toate domeniile de activitate, are o situație privilegiată în sport, unde totul se face pe apucate, fără să existe o linie de conduită bine stabilită care să ducă inevitabil la succes.

Deaceia, n'a mirat pe nimeni când vâlva care s'a făcut nu de mult în jurul introducerii educației fizice în universitate, a rămas fără ecou acolo unde ar fi fost de dorit să-l aibe și unde n'a putut pătrunde nici sub forma de proect.

O MOȚIUNE INTERESANTA

Problema este reluată astăzi sub o formă cu totul neașteptată și cu atât mai interesantă cu cât așa cum a fost pusă de data aceasta, are toate șansele să găsească un început de rezolvare. In congresul studențesc ținut recent la Brașov s'a votat o moțiune în care — printre alte deziderate — figurează și cel privitor la obligativitatea educației fizice în universitate.

Trebue să mărturisim că am fost surprinși la început cetind acest pasagiu al moțiunii. Ca unii ce am scris de atâtea ori despre chestiunea pusă în discuție la Brașov, aveam îndreptățirea să fim oarecum dezorientați de această hotărâre, deoarece cunoșteam indiferența cu care se tratase în trecut problema educației fizice în universitate. Contrastul dela o atitudine la alta ni s'a părut atât de izbitor, încât aproape nu ne venea să credem în posibilitatea unei asemenea hotărâri.

Acum când avem siguranța că studențimea românească a cerut într'adevăr realizarea acestui deziderat, trebue să ne manifestăm întreaga noastră satisfacție, cu atât mai mult cu cât ea vine să înceapă concretizarea unei acțiuni pe care noi am preconizat-o în aceste coloane.

Forma în care va avea loc această concretizare este deocamdată greu de precizat. Esențialul este însă că dezideratul a pornit din chiar rândurile studențimei ca un act spontan și nu ca urmare a unei inițiative din afară fără sorți de izbândă

De altfel, o inițiativă venită de afară, din rândurile oficialității școlare, s'a lovit de nepăsarea celor cari o reiau astăzi, tocmai pentru motivul că atmosfera și dispoziția sufletească diferă dela un proect la altul.

PROECTUL D-LUI N. IORGA

Cetitorii noștri își amintesc de sigur de scrisoarea pe care d. profesor Nicoale Iorga a trimis o acum doi ani, când deținea funcția de rector al Universității din București, d-lui colonel Virgil Bădulescu, directorul O. N. E. F.-ului. Scrisoarea în chestiune a făcut după cum se știe mare impresie în lumea învățământului nostru superior, deoarece constituia prima manifestare a unei mari personalități culturale în favoarea educației fizice.

Prin acea scrisoare, care a făcut imediat ocolul presei, d. Nicolae Iorga cerea d-lui colonel Bădulescu schițarea unui program de activitate în baza căruia studenții și studentele Universității din București să poată beneficia de foloasele unei educații fizice raționale după surmenajul fizic și intelectual de zi la zi. D. colonel Bădulescu, pentru care intervenția d-lui profesor Iorga n'a însemnat decât un fericit prilej pentru punerea în practică a unui vechiu deziderat al său în materie de sport universitar, a îmbrățișat cu bucurie ideea și a început să facă cele necesare pentru realizarea ei.

Competența în materie și dragostea pentru educație fizică a directorului general al O. N. E. F.-ului, s'au lovit însă de nepăsarea de care aminteam mai sus și care a făcut irealizabilă lăudabila intenție a d-lui Iorga. S'au organizat într'adevăr cursuri pentru studenți și studente, la O. N. E. F. s'au ținut prelegeri de către profesori specialiști, dar în universitate educația fizică tot n'a fost predată (acel început despre care ni s'a vorbit de către un cunoscător al chestiunii, nu poate echivala cu rezolvarea problemei). Intenția rectorului universității și străduințele d-lui colonel Bădulescu au rămas așa dar zădarnice datorită răcelii cu care a fost primit proectul tocmai de acei cari aveau să profite primii: studenții.

SITUAȚIA DE AZI

Acum, când inițiativa vine din chiar rândurile lor, când entuziasmul pentru ideea educației fizice a pătruns în rândurile largi ale studențimei, lucrurile se prezintă cu totul schimbate. Intâiu, pentrucă la spiritul de înțelegere al studenților se adaogă sprijinul necondiționat al Oficiului Național de Educație Fizică, și apoi, pentrucă aprobarea organelor învățământului nostru superior nu va putea fi refuzată.

O ANCHETA IN RANDURILE PROFESORILOR UNIVERSITARI

Pentru a cunoaște opinia factorilor hotărâtori în învățământul nostru superior, vom întreprinde o **vastă anchetă printre profesorii universității din București. Vom cere părerile celor îndreptățiți să le dea și le vom comunica cetitorilor noștri.**

Această anchetă este cu atât mai interesantă, cu cât din cuprinsul ei se vor putea cunoaște sorții de izbândă pe cari îi are dezideratul exprimat prin moțiunea dela Brașov. Căci, după cum am arătat, prin acea moțiune, studențimea română cere ca educația fizică să fie obligatorie în universitate, adică să se înființeze catedre de specialitate, să se predea cursuri, să se facă educație fizică practică și să se treacă examene. Ori, o astfel de completare a învățământului nostru universitar trebue să aibă neapărat adeziunea profesorilor, înainte ca ministerul să ia vre'o hotărâre.

De aceia, ancheta noastră va avea darul să anticipeze asupra rezultatului intervenției studențimei pe lângă organele de resort și va aduce interesante contribuțiuni la rezolvarea acestei probleme.

Pentru noi, introducerea sportului în universitate rămâne o problemă de mare însemnătate, mai mare chiar decât doborârea cutărui sau cutărui record atletic sau decât obținerea cine știe cărei performanțe internaționale.

Pe tot timpul sezonului de iarnă — pentru a putea avea absolut toate știrile din țară și străinătate — «GAZETA SPORTURILOR» va apare atât Luni cât și Vineri la ora 4 d. a.

MARCEL THIL A INVINS LA PUNCTE PE IGNACIO ARA

Kid Tunero la egalitate cu Andersson

Luni seara arena «Palais des Sports» din Paris, a fost o mare de capete. Matchul dintre Marcel Thil, campion mondial mijlociu și Ignacio Ara, campion al Europei la aceiaș categorie a suscitat un interes deosebit. Prezența pe afiș a matchului dintre Anderson și Kid Tunero, a contribuit și el la succesul de rețetă dela Palais des Sports.

In primul match, victoria a revenit la puncte, după o luptă dârză și foarte spectaculoasă, lui Marcel Thil, pe când secunda partida s'a soldat cu un verdict nedecis.

Marcel Thil s'a prezentat la 73 kgr. 300;

Ignacio Ara, la 72 kg. 200.

In prima repriză, eficacitatea și superioritatea lui Thil, în lupta de aproape, face pe Ara să caute distanța, mai ales că un crochet de dreapta trimes de adversar, îl indispune.

Repriza doua vede în avantaj pe spaniol, datorită neîntreruptelor și rapidelor lui serii.

In repriza treia, Ara continuă să plaseze multe stângi și un frumos upercut. Thil are umărul obrazului marcat și reușește la sfârșit un precis crochet de dreapta.

Thil începe tare repriza următoare și Ara este un moment în dificultate reușind să facă față formidabilei avalanșe de lovituri.

Repriza cincea este favorabilă tot lui Thil și Ara nu reușește decât câteva bune upercut-uri.

Ara, foarte rezistent, își revine în următoarele două reprize și încadrează figura lui Thil cu multe lovituri trimise de jos în sus. Către sfârșitul reprizei a șaptea campionul lumei își reîncepe opera de distrugere și Ara obosit, se acrochează.

Revenindu-și în minutul de pauză, Ara plasează loviturile lui favorite (upercut), cu care oprește în dese rânduri pornirile lui Thil. Spaniolul obosește, însă către sfârșit și francezul poate termina bine.

Ultimele două reprize se scurg în avantajul francezului care își apropie decizia la puncte.

In matchul Anderson—Tunero, decizia de match nul pronunțată de juriu a avantajat, se pare, pe suedez, care a fost de puțin inferior adversarului.

Un an dela moartea lui Romeo Popescu

S'a împlinit un an de când Romeo Popescu, unul dintre cei mai mari sburători ai neamului, s'a sacrificat pe altarul patriei, încercând să-i aducă aureola unui nou record mondial de viteză în avion.

A trecut un an de la data groaznicului accident a cărui victimă a căzut Romeo Popescu.

Astăzi, rudele și prietenii au făcut pelerinaj la lespedea care îi închide corpul, plângând prematura pierdere a celui care a fost copilul răsfățat al aviației românești.

Dar, deși regretat și plâns de o lume întreagă, Romeo Popescu nu a murit. El trăește în sufletul tuturor celor cari l-au înțeles și cari știu că eroii sunt nemuritori. Și Romeo Popescu, ca și Aurel Vlaicu, ca și Octav Oculeanu și alți mulți sacrificați pentru o cauză mare, a fost un erou, al cărui nume va rămâne deapururi, înscris cu litere de aur, în cartea neamului.

Nu-l vom uita, după cum nu l va uita niciunul dintre cei cari i-au urmărit performanțele și i-au apreciat eforturile. Dispărut dintre noi, Romeo Popescu nu ne-a părăsit decât cu trupul. Sufletul lui sălășluește și va sălășlui printre noi, iar amintirea sa rămâne ca o pildă vie de abnegație și patriotism.

Inginerul Frimu lucrează la un avion fără motor

Un proect interesant și cu șanse de reușită

Din sursă demnă de toată încrederea, am aflat o veste îmbucurătoare. Inginerul Frimu, aviator, automobilist, motociclist, etc., în puține cuvinte un sportiv complet, ne rezervă o surpriză.

Temerarul pilot intenționează să exercite un sbor pe un avion fără motor (planor), construit după schițe proprii și cu mijloace personale.

Inginerul Frimu a încercat până acum multe întreprinderi sportive, de proporții mari și, deși foarte tânăr, a reușit să le ducă la bun sfârșit, grație unei tenacități pe care fizicul său nu te lasă să o bănuești.

A strălucit în special printr'o serie de impresionante performanțe aviatice. Nu le vom enumăra, întrucât ar fi să ocupăm un spațiu prea mare.

Vom insista deci asupra ultimei inițiative a perseverentului inginer.

INCERCARILE AVIATORILOR STRAINI

In cele patru puncte cardinale ale planetei, încercările de sboruri fără motor sunt curente. Marile puteri dau o atenție deosebită acestei chestiuni și de aceea numărul inventatorilor crește simțitor, pe zi ce trece. Germania face, pe acest tărâm cele mai mari eforturi și se pare că a obținut cele mai bune rezultate. Aceasta nu însemnează însă că Franța, Italia, Anglia, America etc. nu activează pe acest tărâm. Pretutindeni se activează intens în direcția sborului fără motor datorită faptului că o călătorie aeriană cu un astfel de aparat are avantajul de a fi mai puțin pretențioasă din punct de vedere financiar. Se reduce motorul care, de cele mai multe ori, costă o avere, iar combustibilul, și el destul de scump, devine inutil.

INIȚIATIVA INGINERULUI FRIMU

Urmând evoluția performanțelor reușite de străini în acest domeniu, inginerul Frimu a fost captivat de ideia realizării unei invenții și a pornit la lucru fără să se gândească să facă sgomot în jurul inițiativei sale.

INTRU INFAPTUIREA PLANORULUI

Indată ce și-a propus să îmbogățească, cu o unitate numărul brevetelor românești inginerul Frimu a și pornit la lucru. A insistat timp destul de îndelungat asupra schițelor planului și nu a împărtășit nimănui intențiunile sale.

Noi am putut afla însă stadiul actual al lucrărilor.

De mai multe săptămâni, tânărul inginer este văzut foarte rar în cercurile pe cari le frequenta în mod obșnuit. Și, atunci când vine să-și vadă un prieten sau să se intereseze de viitoarea campanie a sporturilor de zăpadă, de exemplu, o face rapid și în termeni telegrafici. Este foarte ocupat și frământat de ideia traducerei în fapt a invenției lui.

In orele libere — și își face cât mai multe posibile — inginerul Frimu se retrage în atelierul său și lucrează de zor, fără să se gândească la odihnă. Il preocupă avansarea lucrărilor și mai ales ideea de a-și termina planorul imediat ce starea atmosferei va fi favorabilă încercărilor.

INCREDERE NEȚARMURITA

Felul cum au fost concepute planurile și rezultatele pe cari le dă până în prezent lucrarea, îl fac pe inginerul Frimu să fie foarte optimist în ce privește rezultatul final. El nu ascunde prietenilor încrederea nelimitată pe care o are în reușita invenției și așteaptă cu nerăbdare ziua decolării. El speră ca acest lucru să se petreacă spre sfârșitul lunei Aprilie sau, cel mai târziu, în prima jumătate a lunei Mai.

O DECOLARE DE PE CARAIMAN

Imediat ce lucrarea va fi sfârșită, inginerul Frimu își va transporta planorul pe muntele Caraiman, unde urmează să se facă decolarea. Dacă toate lucrurile se vor petrece conform prevederilor sale decolarea nu va fi prea costisitoare și ea va putea asigura o înălțime suficientă pentru planarea avionului până la București sau, în cel mai rău caz, până deasupra unei câmpii din apropierea Ploeștilor.

Inventatorul planorului spune că modelul realizat de el este capabil să asigure un sbor continuu de 100 km., într'un interval de timp, de 2 ore. Rămâne de văzut dacă înclinarea pe care o va da aparatului, cu scopul de a nu intra în pierdere de viteză, îi va permite un sbor pe distanța preconizată.

ȘANSELE DE REUȘITA

Cunoscând perseverența, tenacitatea și posibilitățile technice ale inginerului Frimu, credem că ideia lui va reuși. Nu este nici la prima încercare, nu va fi nici la prima reușită. De câte ori a încercat să realizeze o ispravă și-a atins din plin scopul. De ce nu ar reuși și de rândul acesta?

r. e. d.

CUPA DE IARNA

Anotimpu'n care nu poți
Să vezi soare fără lupă,
Se anunță plin de sporturi
Și va fi dotat cu-o cupă.
Cupa — o bijuterie,
Se va da cu tot onorul,
Numai celor ce aleargă
Să dea'n minge cu piciorul.
S'au înscris echipe multe,
Dacă nu mă'nșel chiar zece,
Căci deși e iarnă, — cupa
N'a putut să-i lase rece.
Totuș cred c'or să se lase
Și că pofta le va trece,
Când ne va sosi transportul,
Dela Est, de crivăț rece.
Par'că-i văd cum se tot roagă
Și imploră barometru,
Să le facă un fleac de bine
Să mai suie — un centimetru, —
Vor aluneca pe ghiață,
Și pe minge or să cadă,
Vor înlocui răniții
Și cu oameni de zăpadă.
Jucătorii în troene,
Vor fi până'n beregată,
Și ajunși cu greu la poartă
Vor shota cu o lopată.
Pe teren, chiar jucătorii
Vor fuma cu 'nfrigurare
Să se încălzească-o leacă
Lângă scrumul de țigare.
Frigul le va da elanul,
Vor fugi, schimbând viteze,
Le va clănțăni dantura
Neputând s'o mai stopeze.
Le va degera și nasul
Și urechea și saliva
Și se vor părea că's gata
Ca să le mănânci coliva
Ca să nu-i pătrundă frigul
Și să-și țină caloria
Vor juca cu măști de lână
Și în cap cu pălăria.
Iar portarul să mai scape
De multiplele frisoane
Va aduce lângă dânsul
Negustorul de castane.
Galeria, înghețată,
Nu va mai făcea alaiuri
Vor aprinde și tribuna
Și vor bea într'una ceaiuri.
Și eu cred că marea cupă
Cât ar fi ea de aleasă,
N'o să scoată jucătorii
Din căldura lor din casă.
Dacă vreți ca recompensa
Să-i încingă, să-i îndemne
Să schimbați urgent trofeul.
Dați-le un car de lemne.

A. NOL.